

[Kurt Hansen.]

kert komme et spændende udvalgsarbejde ud af det.

Ordføreren for forslagsstillerne (Hilmar Bawnsgaard) (RV):

Jeg vil gerne takke for en overvejende positiv stemning og for flere af talernes vedkommende en rigtig forståelse af hensigten med forslaget. Til den tak, jeg vil bringe, er også en tak til statsministeren, som sagde, at han gik ud fra, at det var forslagsstillerens betragtning, at det væsentlige var at få grundlagt en bedre offentlig information.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at bekræfte, at det just er tilfældet, som også hr. Poul Hartling gjorde rede for det i sin ordførertale. Hensigten med dette forslag er først og fremmest at sikre en bedre information, og jeg tror ikke, at ret mange vil kunne være uenig med mig i, at de stigende vanskeligheder, som vort folkestyre gennem de senere år har mødt, har en væsentlig del af deres oprindelse i den manglende information fra staten, fra de offentlige myndigheder til borgerne. Det er altså den primære hensigt med forslaget.

Det er da klart, at fører dette til, at der bliver tale om en udvidet avertering i dagspressen — og forslagsstillerne har været af den opfattelse, at det stadig er den form, hvorunder man bedst får den direkte kontakt med befolkningen — vil det betyde en støtte til pressen. Det er ikke det primære sigte med dette forslag, men jeg har da ikke noget imod at sige, at jeg er meget enig med de betragtninger, som hr. Jes Schmidt gjorde gældende, nemlig at den del af befolkningen, som lever i det, hr. Lysholt Hansen kaldte reservaterne, i allerhøjeste grad har brug for, at der er dagblade, der kan informere dem, og da disse blade er udsat for en økonomisk konkurrence fra de såkaldte annonceblade, der gør det overordentlig svært for dagbladene at overleve, er der ingen information i disse egne af landet.

Statsministeren henviste til, at regeringen — jeg forstod, det var i Jyllands-Posten — var blevet udsat for angreb på grund af sin pjece Budget 76 om den nye finanslov. Dertil vil jeg sige, at jeg udmærket ved, det er den risiko, man løber, når der bliver tale om en udvidet statslig information, hvor det

selvfølgelig i vid udstrækning vil være regeringens, der kommer til at meddele denne information. Jeg finder det væsentligt, at man undgår disse angreb, som efter min opfattelse også nok skal vise sig at være usaglige, men jeg vil tro, at statsministeren også er enig med mig i, at netop fordi denne risiko eksisterer, er det ikke uden betydning, at det er to af oppositionens partier, der er forslagsstillere. Vi er altså enige i, at det selvfølgelig er spørgsmålet om en informativ opgave.

Så vil jeg også sige i anledning af statsministerens yderligere bemærkninger, at annonceringen kan og skal ikke træde i stedet for den journalistiske information, som gives i dagbladene, i radioen og tv.

Til hr. Lysholt Hansen vil jeg gerne sige, at for det første var der jo nok ikke tale om helt den samme forståelse som statsministerens; jeg tror, den kommer, men på ét punkt havde hr. Lysholt Hansen totalt misforstået forslaget. Det var bemærkningen om, at når der var 1 års længere frist til at udarbejde reglerne for informationen igennem radio og tv, skyldtes det, at forslagsstillerne mente, disse medier skulle komme i anden række. Nej, det er det omvendte, der er tilfældet; det, der i særlig grad er brug for, når det drejer sig om radio og tv, er at få inddraget den ekspertise, den viden, den erfaring, der er hos radio- og tv-folk på dette område, så der her kan gives den absolut bedste information.

Hr. Lysholt Hansen var inde på, at der burde gives større indflydelse til journalisterne vedrørende stofvalg. Ja, muligvis, men det hører nu altså hjemme i presseloven, som jo siger, at det afgøres af den ansvarshavende redaktør.

Jeg blev ked af det — nej, ikke særlig ked af det, for jeg havde ventet det — da jeg konstaterede, at hr. Svend Andersen (Rosk. a.) ikke havde begrebet et muk af, hvad det drejede sig om. Propaganda for de gamle partier. Det må da i øvrigt også være propaganda for fremskridtpartiet, hvis udvidet information også om folketingets arbejde er propaganda for partierne. Det, det drejer sig om, er imidlertid at skabe en bedre information og dermed grundlaget for en bedre forståelse i befolkningen af, hvad demokrati er, og hvordan arbejdspladsen her fungerer.